

בש"פ 4404/18 - יוסי דהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4404/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

יוסי דהן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
מיום 22.05.2018 במ"ת 6819-11-17 שניתן על ידי
כב' השופט א' הימן

תאריך הישיבה:

כ"ט בסיון התשע"ח (12.6.2018)

בשם העורר:

עו"ד זוהר ארבל; עו"ד דנה אוחנה

בשם המשיבה:

רוני זלושינסקי

החלטה

עמוד 1

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (מ"ת 6819-11-17, כב' השופט א' הימן). לפיה העורר נעצר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום, שהוגש נגד העורר ושניים אחרים, מייחס לו ביצוע עבירות של סיוע לניסיון לרצח ושל נשיאת נשק בלא רשות על פי דין. בהחלטה מנומקת, בית המשפט המחוזי נדרש לראיות, קבע שהן קיימות והתייחס למסוכנות שעולה מהנסיבות. נקבע כי אין מקום לאפשר חלופה, לנוכח רף המסוכנות הנלמד ממהות העבירות ומחלקו של העורר בביצוען.

הסנגור התמקד בערעורו בעוצמת הראיות הקיימות נגד העורר. התשתית הראייתית המרכזית עליה הסתמך בית המשפט המחוזי היא עדותו המפלילה של עד המדינה, דברי הסוכן המשטרתי, תמלילי האזנות סתר וראיית סיוע בדמות שתיקתו של העורר בחקירתו. הסנגור הציג שלוש טענות עיקריות: הראשונה עניינה סתירה נטענת בין דברי עד המדינה לבין דברי הסוכן המשטרתי, ביחס לעבירת הסיוע לניסיון לרצח. הטענה השנייה עוסקת בשאלה האם אכן ישנו בסיס לאישום בעבירה של נשיאת נשק; והשלישית היא כי לא הוכח סיוע דווקא לעבירת רצח, אלא לעבירת אלימות פחותה מכך. נתייחס לטענות על פי סדרן.

2. ביחס לטענה הראשונה, עולה כי עד המדינה תיאר את העורר כגורם שלא היה מעורב בפרטי הפרטים, אלא בתמונה בכללותה. לעומת זאת, נטען על ידי הסנגור שהסוכן המשטרתי העיד כי העורר היה מעורב, או לכל הפחות ניסה להיות מעורב, בתכנית. בא כוח המדינה טען כי בפועל אין סתירה בין הדברים. דהיינו, יתכן שהעורר לא היה מודע לכל הפרטים, אך היה מודע לנעשה במידה מספקת כדי להעיר הערות שונות. החשוב הוא כי אין לקבל את הטענה שהעורר לא ידע כי מדובר בעבירות פליליות. כפי שבית המשפט המחוזי הטעים בהחלטתו – ישנן אמרות רבות של עד המדינה לפיהן מצטיירת תמונה של מלוא התכנית, על ממדיה ועל החלקים הפליליים שבה.

באשר לטענה השנייה, מהראיות עולה כי העורר היה מעורב בעבירת הנשק. כפי שבית המשפט המחוזי קבע, הן עדות עד המדינה והן תמלילי האזנות הסתר שנעשו לעורר ולאחרים מבססים זאת. עדותו של עד המדינה בין היתר, מלמדת כי הנאשמים האחרים בכתב האישום שלחו את העורר להביא שני אקדחים, וכי הוא החביא אותם במסתור בבת ים.

אחרונה היא השאלה האם הוכח סיוע לרצח. טענה זו יכולה להתבסס על כך שעד המדינה תיאר כי העורר לא היה מודע לכל הפרטים בתכנית העבריינית, אך השאלה היא באיזו מידה. מבחינת חומר הראיות עולה כי העורר היה מודע לעניין. על פי עד המדינה, העורר היה נוכח בערב בו תוכנן הרצח של שניים; ועל פי הודעת הסוכן המשטרתי, העורר התווכח עם המעורבים האחרים על דרך הפעולה של תכנון הרצח.

3. עולה כי התשתית הראייתית חזקה דיה, ובעלת עוצמה מספקת. כמובן שחזקת החפות עומדת לעורר, אך ישנן ראיות לכאורה בנמצא. לנוכח חומרת המעשים, והקשר של העורר לביצוע עבירת הרצח – מתבקשת המסקנה כי מסוכנותו היא בדרגה שלא הוצג מענה לה בדמות חלופה. עוד יצוין כי העורר סיים בתקופה זו ריצוי עונש מאסר של

חמש שנים בגין עבירות סמים.

בהתאם לאמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ח (14.6.2018).

ש ו פ ט
